

Sygn. akt IX W 3518/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: asyst. sędz. Katarzyna Kij-Piskorz

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 26 XI, 18 XII 2015 r.

sprawy **J. J.**

s. S. i A. z domu I., ur. (...) w P.

obwinionego o to, że: I w dniu 12.07.2015 r. o godz. 12:00 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku m. R. nie zachował ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania w wyniku czego doprowadził do zderzenia się lusterkami z jadącym z przeciwka pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie odjechał z miejsca zdarzenia

II dniu 12.07.2015 r. o godz. 12:01 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku m. R. podczas wykonywania manewru omijania pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił lewą częścią zderzaka osobę pieszą w prawe kolano, znajdującą się po lewej stronie drogi a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

- tj. za wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw z art. 23 ust 1 pkt1, pkt2 ustawy prawo o ruchu drogowym ;

ORZEKA:

I obwinionego J. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 86§1 kw w zw. z art. 23 ust 1 pkt1, pkt2 ustawy prawo o ruchu drogowym skazuje go, wymierzając na podstawie art. 86§1kw w zw. z art. 9§2 kw **karę 600 (sześćset) złotych grzywny;**

II na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych.**

Sygn. akt IX W 3518/15

UZASADNIENIE

J. J. został obwiniony o to, że: w dniu 12 lipca 2015 r. o godzinie 12:00 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku miejscowości R. nie zachował ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania w wyniku czego doprowadził do zderzenia się lusterkami z jadącym z przeciwka pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie odjechał z miejsca zdarzenia oraz tego, że: w dniu 12 lipca 2015 r. o godzinie 12:01 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku miejscowości R. podczas wykonywania manewru omijania pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił lewą częścią zderzaka

osobę pieszą w prawe kolano, znajdującą się po lewej stronie drogi a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,
tj. o wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1, pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

J. J. jest emerytem, osiąga miesięczny dochód (...) złotych, jest żonaty.

(dane osobopoznawcze k. 60)

W dniu 12 lipca 2015 r. około godziny 12:00 obwiniony J. J. kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). Wracał z kościoła w G. do O. przez miejscowość R.. Jechał wraz z żoną K. J. (1), która zajmowała miejsce pasażera, siedziała obok kierowcy. Przed nim poruszał się pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), który jechał bliżej prawej krawędzi jezdni. Pojazd marki V. (...) jechał bliżej środka jezdni, wystając poza obrys poprzedzającego go pojazdu marki V. (...). Tą samą drogą w tym czasie, w przeciwnym kierunku

tj. z miejscowości R. w kierunku G. poruszał się pokrzywdzony W. B. (1). Jechał wraz z żoną D. B. (1), która zajmowała miejsce pasażera, siedziała obok kierowcy. Pokrzywdzony kierował pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...). S. (...) i V. (...) minęły się bezkolizyjnie. Natomiast w momencie wymijania się pojazdów marki S. (...) i V. (...) doszło do kontaktu lewego zewnętrznego lusterka pojazdu obwinionego z lewym zewnętrznym lustrem pojazdu pokrzywdzonego. Obwiniony nie zatrzymując się pojechał dalej w kierunku O.. Kierujący pojazdem marki S. zawrócił i udał się za oddalającym się obwinionym. Pokrzywdzony dogonił obwinionego, następnie wyprzedził go i zatrzymał się. Pojazd obwinionego zatrzymał się także, stanął równolegle do pojazdu pokrzywdzonego. Kierowcy nie wysiedli, przy otwartych szybach w oknach obu pojazdów miała miejsce krótka wymiana zdań między nimi, po czym obwiniony ruszył próbując odjechać. Pokrzywdzony podjechał do przodu zatrzymując się z prawej strony drogi. Pojazd marki V. (...) zatrzymał się za nim. Obwiniony nie opuścił swojego pojazdu. Natomiast pokrzywdzony wysiadł i podszedł do obwinionego aby wyjaśnić zaistniałe zdarzenie. Po chwili rozmowy obwiniony ruszył potrącając pokrzywdzonego lewą częścią zderzaka w prawe kolano. Pokrzywdzony wrócił do samochodu i kontynuował jazdę za obwinionym przez miejscowość R. do drogi asfaltowej Ł.-O.. Obwiniony skręcił w drogę prowadzącą do O., pokrzywdzony natomiast zawrócił do G. i powiadomił o zdarzeniu Policję.

Droga, na której doszło do kontaktu obu pojazdów jest drogą dwukierunkową, jednojezdniową o nawierzchni asfaltowej, o dopuszczalnej prędkości 40 km/h.

W pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) koloru granatowego ujawniono zarysowaną osłonę lewego lustra zewnętrznego wraz z naniesioną barwą koloru jasnego.

Podczas przeprowadzonych w dniu 18 grudnia 2015 r. oględzin należącego do obwinionego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) stwierdzono zarysowania lewego zewnętrznego lusterka o długości 2 cm. oraz punktowe ubytki lakieru na obudowie lusterka. Ponadto ujawniono zarysowania lakieru na lewym przednim nadkolu oraz nad klamką lewych drzwi. Obwiniony oświadczył, że jego samochód nie był naprawiany po zdarzeniu.

Pokrzywdzony nie doznał widocznych obrażeń ciała, odczuwał ból kolana.

W czasie zdarzenia w samochodzie S. (...) działało urządzenie rejestrujące obraz i dźwięk.

(d: notatka urzędowa k. 4-7; protokół oględzin k. 19; k. 69-70; zeznania świadka:

L. K. k. 61; T. K. k. 61-61v; S. K. k. 61v, k. 27; W. B. k. 62-62v; D. B. k. 63-63v; K. J. k. 64, płyta (...) z nagraniem z przebiegu zdarzenia k. 18, k. 59; dokumentacja fotograficzna: płyta (...) k. 70, k. 23-26)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż jechał tego dnia z kościoła w G. do O. przez R. wraz z żoną K. J. (1). Na wysokości ośrodka wypoczynkowego chciał wyprzedzić jadący przed nim pojazd marki V. (...), przy czym zaprzestał wykonania tego manewru gdyż droga na danym odcinku była kręta. Ponadto zjeżdżając z górki zobaczył, że z naprzeciwka jedzie samochód. Obwiniony podkreślał, że jechał bliżej prawej krawędzi jezdni. Uważał, że bezpiecznie minie się z nadjeżdżającym z naprzeciwka pojazdem pokrzywdzonego.

W pewnym momencie podczas mijania się z pojazdem marki S. usłyszał dźwięk uderzającego o pojazd kamyczka, jakby ktoś rzucił w pojazd, którym się poruszał. Miał wrażenie, że rzucony kamyczek uderzył w lusterko, które w wyniku uderzenia złożyło się lekko do środka. Dodał, że nie zatrzymywał się. Uchylając jedynie szybę poprawił lusterko i pojechał dalej. Obwiniony podkreślał, że nie zatrzymał się gdyż uważał, że do żadnego zdarzenia drogowego nie doszło.

Odnosnie drugiego z zarzucanych obwinionemu czynów wyjaśnił, że po tym jak wyprzedził jadące przed nim dwa samochody, zauważył jak jadący za nim pojazd pokrzywdzonego wyprzedził go, po czym zaczął przed nim gwałtownie hamować. Obwiniony wyjaśnił, iż zmuszony był skrócić w lewo by nie uderzyć w pojazd pokrzywdzonego zajeżdżającego mu drogę. Twierdził, że zatrzymał się w bliskiej odległości od niego około 3-4 metry. Wówczas W. B. (1) -kierowca S. wysiadł, podszedł do niego i oznajmił mu, że podczas manewru wymijania doszło do kontaktu obu pojazdów ich lewymi zewnętrznymi lusterkami. Obwiniony przyznał, że dopiero wówczas zorientował się, że mogło dojść do zderzenia obu pojazdów. Dodał, że wysiadł z samochodu, obejrzał oba lusterka i nie zauważył żadnych uszkodzeń ani zadrapań w obu pojazdach. Obwiniony zwrócił natomiast uwagę na zachowanie pokrzywdzonego, który oparł się o przód jego samochodu rękoma, pochylił się do przodu i zaczął skakać przed samochodem. Obwiniony twierdził, że pokrzywdzony W. B. (1) zachowywał się podejrzanie, jakby był pod wpływem narkotyków. Wystraszył się jego zachowania. Twierdził, że po kilku próbach namawiania pokrzywdzonego aby zszedł z samochodu i się odsunął, obwiniony włączył silnik, powiedział, że odjeżdża, po czym ominął pokrzywdzonego i odjechał. Podkreślał, że nie doszło wówczas do kontaktu pokrzywdzonego z jego pojazdem gdyż pokrzywdzony odsunął się. Następnie pokrzywdzony jechał za nim około 3 km. Obwiniony twierdził, że nie widział nikogo w samochodzie pokrzywdzonego.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego uznając je za nielogiczne i pozostające w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie- w tym z zeznaniami pokrzywdzonego i nagraniem pochodzącym z urządzenia z pojazdu pokrzywdzonego. Wyjaśnienia obwinionego zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej i stanowią wyraz przyjętej przez niego linii obrony.

Wyjaśnieniom obwinionego przeczy nagranie z wideorejestratora zamontowanego w pojeździe pokrzywdzonego, z którego wynika, że obwiniony jechał bliżej osi jezdni Na nagraniu dobrze widoczny jest tor jazdy pojazdu obwinionego, którego znaczna część wystawała poza obrys poprzedzającego go pojazdu marki V. (...). Obwiniony widząc nadjeżdżający z przeciwka pojazd marki S. (...) nie zjechał do prawej krawędzi jezdni celem zachowania bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu pokrzywdzonego. Na nagraniu dobrze słychać moment, w którym doszło do kontaktu lusterek obu pojazdów, odgłos uderzenia był wyraźny i dobrze słyszalny, świadczył o tym, że podczas manewru wymijania doszło do kontaktu lewych zewnętrznych lusterek pojazdu marki S. (...) i V. (...).

Odnosnie drugiego z czynów - wykonywania manewru omijania pokrzywdzonego, w wyniku którego doszło do potrącenia pokrzywdzonego, moment ten nie jest widoczny na nagraniu z uwagi na ustawienie pojazdów względem siebie i usytuowanie urządzenia rejestrującego, które umieszczone było nad kierownicą pojazdu V., na wysokości czoła kierującego i rejestrowało tylko to, co dzieje się przed pojazdem. Przy ustalaniu okoliczności tego zdarzenia Sąd oparł się na zeznaniach świadków.

Z powyższym w pełni obiektywnym dowodem w postaci nagrania z przebiegu zdarzenia, korespondują dowody osobowe w postaci zeznań świadków: W. B. (1) i D. B. (1). Pokrzywdzony W. B. (1) zeznał, że w dniu 12 lipca 2015 r. brał udział w zdarzeniu drogowym. Jechał z miejscowości R. do G.. Po tym jak przejechał część drogi leśnej wyjechał na drogę asfaltową. W pewnym momencie zauważył jadące z naprzeciwka dwa samochody osobowe. Pierwszy to V. (...) a drugi to V. (...). Jak wynika z zeznań pokrzywdzonego z pierwszym pojazdem minął się bezkolizyjnie, natomiast następny pojazd marki V. (...) jechał środkiem jezdni i w trakcie wymijania zderzył się lusterkiem z lusterkiem jego pojazdu. Pokrzywdzony zaprzeczył, że obwiniony jechał blisko prawej krawędzi drogi. Podkreślił natomiast, iż obwiniony jechał tak, jakby chciał wyprzedzić jadący przed nim pojazd marki V. (...). Pokrzywdzony przyznał, że chciał porozmawiać z obwinionym. W tym celu widząc, że obwiniony nie zatrzymując się po zderzeniu, pojechał za nim. Dojechał do pojazdu obwinionego, wyprzedził go i ograniczając prędkość spowodował jego zatrzymanie. W momencie gdy zatrzymał swój pojazd przed pojazdem obwinionego ten zaczął go wyprzedzać. Kierujący pojazdami, uchylili szyby swoich pojazdów i doszło do krótkiej wymiany słów. Pokrzywdzony nie odniósł wrażenia, że obwiniony chce wyjaśnić

zaistniałą sytuację. Po krótkiej wymianie słów trwającej około 5-10 sekund obwiniony zamknął szybę, próbował ruszyć i odjechać. Pokrzywdzony widząc to, podjechał do przodu, po czym wysiadł z samochodu i podszedł do obwinionego. Znajdował się przed pojazdem marki V. (...), na wysokości kierowcy, gdy obwiniony ruszył do przodu w wyniku czego uderzył go w prawe kolano. Pokrzywdzony podał, że przewrócił się na maskę pojazdu marki V. (...). Pokrzywdzony przyznał, że wystraszył się tej całej sytuacji i odskoczył na bok a obwiniony odjechał. Pokrzywdzony zeznał, że wrócił do samochodu i kontynuował jazdę za V. (...) przez miejscowość R. aż do drogi asfaltowej w kierunku O.. Następnie zawrócił. Gdy dojechał do G. powiadomił o całym zdarzeniu Policję. W swoich zeznaniach pokrzywdzony podkreślił, że obwiniony ani razu nie wysiadł ze swojego samochodu.

Zeznania pokrzywdzonego korespondują z zeznaniami świadka D. B. (1), która zeznała, że w dniu zdarzenia jechała wraz z mężem W. B. (1) z miejscowości R. w kierunku G.. Zajmowała miejsce pasażera tuż obok kierowcy. Zeznała, że na wysokości (...) doszło do zderzenia obu pojazdów ich lewymi zewnętrznymi lusterkami gdyż jadący z przeciwka pojazd marki V. (...) jechał środkiem drogi. Świadek potwierdziła, że obwiniony nie zatrzymał się i pojechał dalej. Ponadto z zeznań D. B. (1) wynika, iż widziała jak doszło do potrącenia W. B. (1). Zdarzenie to obserwowała z odległości około 3-4 m., siedząc w samochodzie była odwrócona do tyłu. Pojazd obwinionego zatrzymał się za ich pojazdem na środku drogi, po skosie, mogła zatem obserwować całe zdarzenie. Obwiniony ruszył gdy jej mąż odwrócił się w jego stronę. Pokrzywdzony oparł się o maskę WV, potem skarżył się na ból kolana.

Sąd podzielił zeznania powyższych świadków. Są one logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

Odmienne Sąd ocenił zeznania K. J. (1), żony obwinionego. Jako osoba najbliższa obwinionemu może być zainteresowana rozstrzygnięciem sprawy. Z jej relacji wynika, iż pokrzywdzony bez uzasadnionego powodu rzucił się na maskę ich pojazdu i „czołgał” się po niej. Relacja ta stoi w sprzeczności z omówionymi już dowodami. W czasie gdy świadek usłyszała puknięcie jakby odskoczył kamyczek, oświadczyła, iż nie patrzyła na drogę, nie zwracała uwagi na szosę.

Sąd uznał, iż zeznania L. K. (2), T. K. (2) oraz S. K. (2) nie wnoszą wiele do sprawy. Wyżej wymienieni świadkowie nawet po obejrzeniu nagrania z przebiegu zdarzenia nie potrafili przypomnieć sobie jakichkolwiek istotnych okoliczności zdarzenia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obwiniony w dniu 12 lipca 2015 r. o godzinie 12:00 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku miejscowości R. nie zachował ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania w wyniku czego doprowadził do zderzenia się lusterkami z jadącym z przeciwka pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie odjechał z miejsca zdarzenia oraz tego, że: w dniu 12 lipca 2015 r. o godzinie 12:01 kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. ul. (...) w kierunku miejscowości R. podczas wykonywania manewru omijania pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił lewą częścią zderzaka osobę pieszą w prawe kolano, znajdującą się po lewej stronie drogi a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 i pkt 2.

Przedmiotem ochrony określonym w art. 86§1 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności. Zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym – art. 3, każdy uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić lub w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 1976 r. VI (...) każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością

a więc do przedsiębrania takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także od powstrzymywania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć.

Art. 23 ust. 1 pkt 1 stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany przy wymijaniu zachować bezpieczny odstęp od wymijanego pojazdu lub uczestnika ruchu a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się.

Z kolei art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazuje, że kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że obwiniony nie zastosował się do powyższych obowiązków. Wykonując manewr wymijania z pojazdem pokrzywdzonego, a następnie manewr omijania pokrzywdzonego zobowiązany był do zachowania bezpiecznego odstępu. Ustawodawca nie określił parametrów odstępu uznając, że musi być na tyle duży aby nie doprowadzić do uszkodzenia wymijanego pojazdu czy omijanej przeszkody. Obwiniony nie zachował bezpiecznego odstępu wykonując omawiane manewry. Obwiniony widząc nadjeżdżający z przeciwka pojazd pokrzywdzonego nie zjechał do prawej krawędzi jezdni. Podczas manewru wymijania nie zachował bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki S. czym doprowadził do kontaktu zewnętrznych lusterek obu pojazdów. Później chcąc ominąć pojazd S. nie zachował bezpiecznego odstępu i doprowadził do potrącenia stojącego przed jego pojazdem pokrzywdzonego W. B. (1). W wyniku uderzenia pokrzywdzony nie doznał widocznych obrażeń, skarżył się natomiast na ból prawego kolana, co słyhać także na nagraniu.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 600 złotych. Orzeczona kara w ocenie Sądu jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 kpw w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Obwinionego obciążono zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 60 złotych.